

Stenar

Ibland är det stenigt. Våldigt stenigt. Ibland är det is på stenarna. Dessutom.

Använda varje muskel i kroppen för att hålla balansen. För att inte halka. Stirra ner på stenarna. Att havet bredvid är vackert hjälper liksom inte.

Om det bara vore stenarna gick det väl an. Om inte isen.

Gå på stenar kan vara spännande. Även för en vuxen. En upptäcktsfärd om man är på det humöret. Om man valt att gå just där. Just då.

Ibland vill man inte gå på stenar. Någon gång ibland skulle det vara skönt med enklare underlag.

Men nu är det som det är. Mer sten än gräsmatta.

Och plötsligt fryser det och fotfästet försvinner. Det roliga i det hela är borta. Gör ont. Sällan är man förberedd.

Vad gör man? När man inte kan gå dit man vill? När stora halkiga stenar dyker upp där man trodde vägen var framkomlig? När försöken slutar i platt fall?

Jag vet inte riktigt. Kanske gör man bara ingenting ett tag. Kanske är det bara tyst.

Väntan.

Kanske hör man ändå så småningom någonting.

“Låt oron få sjunka som stenar mot botten. Hela ditt liv är ett samtal med honom som bär universum och bor i ditt hjärta. Han delar ditt liv både glädjen och smärtan. Du är en bön. Gud är din bön”. (I Johansson)

Där dök det upp stenar igen. Orons stenar. Stora och halkiga. I vägen.

Kan få sjunka mot botten.

Hur?

“Han delar ditt liv både glädjen och smärtan. Du är en bön. Gud är din bön”

Gud är din bön.

Gud bär din bön.